

[Socialministeren.]

ikke rigtigt, at Hovedindtrykket efter det sagkyndige Udvalgs Opfattelse, der falder sammen med min, i al Almindelighed er saa lyst, som man fik Indtryk af ved at høre den ærede Ordfører for Venstres Udtalelser. Jeg har tidligere, tror jeg nok, citeret de afgørende Udtalelser i saa Henseende fra Udvalgets Beretning. De findes i Rigsdagstidende for 1931—32, Tillæg A. Sp. 2175, og lyder saaledes:

„Forholdene paa flere af de bestaaende Herberger og Arbejdshjem er — maa det indrømmes — mindre hyggelige. Pladsen i Soverummene er stærkt udnyttet, kun sjældent findes Skab eller Opbevaringssted for personlige Ejendele. Værst er det dog, at den hjemløse, der maaske ikke har været af Tøjet i mange Dage og maaske er befængt med Utøj, i mange af Institutionerne faar Adgang til Sovestuerne uden at være underkastet nogen Form for Renselsesproces. Ifølge det oplyste findes der kun Badeindretning paa 31 af de bestaaende Hjem. Desinfektionsovn for Gæsternes Tøj findes kun for ganske enkelte Institutioners Vedkommende, saaledes ved Aarhus kommunale Herberg og Frelsens Hærs Herberg i Saxogade. Enkelte andre Institutioner har oplyst, at Gæsternes Tøj eventuelt desinficeres ved et i Nærheden beliggende Sygehus, eller at Gæsterne eventuelt anbringes i et særskilt Værelse, men for langt det overvejende Antal Institutioners Vedkommende oplyses der ikke at blive truffet nogen særlige Foranstaltninger med Hensyn til utøjbefængte Personer.

Betaling for Logi paa Herbergerne varierer noget, fra 50 Øre til 1 Kr. pr. Nat....“

Denne Oversigt, hvis Rigtighed ikke kan anfægtes, giver i mine Øjne et ganske andet Billede end det, den ærede Ordfører for Venstre gav Udtryk for. Og hvis den ærede Ordfører vilde — nu skal jeg ikke nævne Navne, for saa var det, som om jeg vilde fremhæve nogle Hjem fremfor andre —, hvis den ærede Ordfører vilde gaa op paa enkelte store Hjem her i København, Hjem, som jeg kan angive ham nærmere, om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 om Vinteren, saa vil han faa et alt andet end hyggeligt Indtryk. Han vil netop faa et Indtryk af Pladsmangel og daarlige Forhold i overfyldte Lokaler med daarlig Ventilation, hvor der ligger en Mængde Mennesker splittet i Sengene, medens deres Tøj hænger alle mulige Steder. Hvis dette Tøj

er befængt med Utøj, kan man sige sig selv, at Kommissionens Udtalelser om det uheldige heri ikke er for stærke. Derfor har jeg ikke rigtig kunnet forstaa, at man i det høje Landsting ikke vilde være med til at bringe lidt bedre Orden og lidt bedre økonomiske Forhold til Veje hér. Det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, at jeg i et Foredrag — jeg antager, det ærede Medlem sigtede til et Foredrag, jeg holdt for Kirkelig filantropisk Samfund — udtalte mig venligt om Samarbejdet mellem Socialreformens Myndigheder og de frivillige Institutioner, men det er formentlig lige saa rigtigt, at man fra Kirkelig filantropisk Samfunds Side over for mig har udtalt sin Interesse for at medvirke til, at der kom en bedre Ordning paa dette Punkt, og at man i hvert Fald, efterhaanden som vi har arbejdet med denne Sag, ikke længer nærer den Opfattelse, at Lovforslaget skal ses som Udtryk for et Ønske om at genere, heller ikke det kirkelige Arbejde paa dette Omraade. Tværtimod, paa dette Omraade som paa mange andre gælder det, at det private Initiativ, hvad enten det nu er af kristelig eller kirkelig eller anden Art, ofte naar til et Punkt, hvor det har løst Opgaven halvt, men ikke har Midler til at løse den fuldt ud. Saaledes har det været paa mange Omraader, med Hensyn til aandssvage, Epileptikere, tuberkuløse o. s. v., hvor det private Initiativ har taget fat. Der kommer saa et vist Tidspunkt, hvor det offentlige siger: nu vil vi støtte jer, nu vil vi træde til og sørge for, at Ordningen bliver helt acceptabel, helt forsvarlig. Det er det, der sker her.

Hvorledes det nærmere skal gennemføres, om det er nødvendigt at ansætte denne Inspektør, kan vi naturligvis diskutere. Jeg har ikke, som mange tror, noget Ønske om at forøge Antallet af overflødige Stillinger, men jeg har ganske vist Ønske om, at der bliver antaget de Tjenestemænd, som er nødvendige for at faa System og Orden i Tingene. Naar det undertiden ser ud herhjemme paa Sociallovgivningens Omraade, som om Socialministeriet eller jeg til en vis Grad tilstræbte at forøge Antallet af Tjenestemænd, som nu i denne Sag, saa ligger det i de særlige danske Forhold. I de andre Lande, der har en nogenlunde udviklet Sociallovgivning, navnlig de nordiske Lande, har man nemlig, hvad man savner her i Landet, et Mellemlid mellem den øverste Administration og den almindelige kommunale Administration, et saakaldt Socialstyre, som fører et vist almindeligt Tilsyn, der nu her i Landet er henlagt under Amtmænd og